

Пролог

Цей шлюб буде проблемою.
Вона буде проблемою.

Ця війна між нами — війна між Вампірами та Вовками — почалася кілька століть тому із брутальних та насильницьких ескалацій, що досягли кульмінації серед потоків різнобарвної крові та закінчилися тортом із вершковим кремом того дня, коли я вперше зустріла свого чоловіка.

Так сталося, що цей день також був днем нашого весілля.

Не зовсім те, про що мрієш із дитинства. Однак я не мрійниця. Я лиш один раз задумувалася про шлюб, ще давно, у похмурі дні свого дитинства. Після кількох надто суворих покарань і невдало виконаної спроби вбивства, ми із Сереною розробили план великої втечі, який складався з методів відволікання уваги за допомогою піротехніки, викрадення машини нашого репетитора з математики та тицання середніх пальців нашим вихователям через дзеркальце заднього огляду.

— Ми заскочимо до притулку для тварин та заберемо якогось кудлатого пса. Візьмемо *Slurpee*¹ для мене та крові для тебе. Навіки зникнемо на території Людей.

¹ Марка заморожених газованих напоїв. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інаше.

— А мене туди пустять, якщо я не Людина? — запитала я, хоча це було найменшою перешкодою для нашого плану. Нам обом було по одинадцять років. Жодна з нас не вмiла водити. Міжвидовий мир у Південно-західному регіоні буквально залежав від того, що я зайвий раз не смикалася.

— Я за тебе поручуся.

— Цього буде досить?

— Я одружуся з тобою! Вони повірять, що ти Людина — моя Людська дружина.

Здавалося, що це освідчення було цілком прийнятне. Тому я серйозно кивнула та вимовила:

— Я приймаю твою пропозицію.

Проте це було чотирнадцять років тому, і Серена так і не одружилася зі мною. Власне, її давно вже нема поруч. Я тут сама, наодинці з цілою купою маленьких сувенірів для весільних гостей, сподіваючись, що ці гостинці відвернуть їхню увагу від того, що не було кохання, генетичної сумісності або ж навіть попереднього знайомства між мною та нареченим.

Я таки намагалася влаштувати зустріч. Запропонувала своїм людям, щоб вони запропонували його людям, щоб ми пообідали разом за тиждень до церемонії. Випили кави за день до неї. Склянку води з-під крана зранку перед весіллям — що-небудь, аби уникнути питань на взір «Як справи?» перед весільною розпорядницею. Моє прохання передали раді Вампірів, і результатом цього став телефонний дзвінок від помічника одного з її членів. Він зумів водночас надати своєму тонові голосу ввічливості та сильно натякнути на те, що в мене зірвало дах.

— Він — Вовк. Дуже могутній та небезпечний Вовк. Одна лиш логістика забезпечення охорони для такої зустрічі була б...

— Я виходжу заміж за цього *небезпечного* Вовка, — рівним тоном зауважила я, і той сором'язливо прокашлявся.

— Він — Альфа, міс Ларк. Він надто зайнятий, щоб ходити на зустрічі.

— Зайнятий... чим?

— Вовчими справами, міс Ларк.

Я уявила, як він цілими ночами вие на місяць, і стелула плечима.

Минуло десять днів, і я досі не зустріла свого нареченого. Натомість я перетворилася на *проект* — такий, що вимагає скоординованих зусиль спеціалістів з різних галузей, щоб надати мені вигляду Людини, з якою можна одружитися. Майстриня з манікюру перетворює мої нігті на рожеві овали. Косметолог з насолодою мне мої щоки. Перукар дивом приховує мої загострені вуха під плетивом білявих кісок, а візажист малює нове обличчя поверх мого, щось цікаве та витончене, підкреслюючи мої вилиці.

— Це мистецтво, — кажу йому, вивчаючи контуринг у дзеркалі. — Вам мусять надати грант Гуггенгайма.

— Я знаю. І це ще *не все*, — докірливо відповідає він, а тоді вмочує великий палець у баночку з темно-зеленою фарбою та проводить ним по внутрішньому боці мого зап'ястя. Біля основи мого горла. На моїй потилиці.

— А що це?

— Просто трішки кольору.

— Для чого?

Пирхання.

— Я посмикав за ниточки та дослідив звичаї Вовків. Вашому чоловікові сподобається.

Він відпливає геть, залишивши мене наодинці з п'ятьма дивними позначками та новісінькою структурою обличчя. Я втискаюся в костюм нареченої (стилістка

благала мене не називати його комбезом), а тоді по мене приходять мій брат-близнюк.

— Маєш приголомшливий вигляд, — беземоційно та недовірливо каже Овен і примружує очі так, немовби я фальшива десятидоларова купюра.

— Це було командне зусилля.

Він жестом вказує мені йти за ним.

— Сподіваюся, вони заодно й провакцинували тебе від сказу.

Церемонія мала бути символом миру. Саме тому мій батько люб'язно продемонстрував свою довіру та наполіг на невеличкій деталі у вигляді озброєної охорони, що складатиметься лише з Вампірів. Вовки відмовилися, що призвело до кількох тижнів перемовин та майже розриву заручин, і зрештою до єдиного рішення, яке могло б зробити всіх однаково нещасними: напхати церемонію Людьми.

Атмосфера буває напружена, а буває *отака*. Одна локація, три види істот, п'ять століть конфлікту та нуль віри в хороше. Здається, що чоловіки в чорних костюмах, які супроводжують нас з Овеном, розриваються між тим, щоб нас захищати чи просто власноруч убити, аби покінчити з цим усім. Вони не знімають окуляри від сонця в приміщенні та бурмочуть у свої рукави напрочуд смішні кодові слова: «Кажан залітає до церемонійної зали. Повторюю, Кажан тут».

Над кодовим ім'ям для нареченого довго не думає: *Звір*.

— Як гадаєш, коли саме твій майбутній чоловік спробує тебе вбити? — буденно запитує Овен, дивлячись прямо перед собою. — Завтра? Наступного тижня?

— Хтозна.

— Точно протягом наступного місяця.

— Точно.

— Цікаво, чи Вовки поховають твій труп, чи просто... ну ти знаєш. З'їдять його.

— Так, цікаво.

— Але якщо тобі захочеться пожити трохи довше, спробуй кинути йому паличку, коли він почне тебе роздирати. Я чув, що їм подобається їх приносити...

Я рвучко зупиняюся, через що агенти неспокійно метушаться.

— Овене, — кажу, повернувшись до брата.

— Так, Мізері?

Він дивиться мені у вічі. Зненацька його недбала маска надокучливого комедіанта зникає, і тепер він не зрозумілий спадкоємець мого батька, а брат, який лежав зі мною на ліжку, коли в мене були нічні жахіття, і який присягнувся захищати мене від жорстоких Людей та кровожерливих Вовків.

Минули десятиліття.

— *Ти знаєш, що сталося, коли Вампіри та Вовки востаннє спробували таке влаштувати,* — каже він, переходячи на Мову.

Звісно, що знаю. Про Айстру написали в кожному підручнику, хоча тлумачення події значно різняться. День, у який ріки нашої фіолетової крові та зеленої крові Вовків пролилися й текли, яскраві й прекрасні, як квітка, на честь якої назвали різною.

— *Хто підписується на шлюб за політичним розрахунком після такого?*

— *Вочевидь, я.*

— *Ти житимеш серед звірів. Сама.*

— *Саме так. Обмін заручниками так і працює.* — Навколо нас костюмовані чоловіки нетерпляче зиркають на годинники. — Нам час іти...

— *Ти будеш сама, і тебе розтерзають.* — Овен грає жовнами. Це так не схоже на його звичну безтурботну поведінку, що я суплюся.

— *Відколи тобі не байдуже?*

— *Чому ти це робиш?*

— *Бо союзництво з Вовками необхідне для виживання...*

— *Це батькові слова. Ти не тому погодилася на це.*

Так і є, але я не збираюся цього визнавати.

— *Мабуть, ти недооцінюєш переконливість батька.*

Його голос переходить у тихий шепіт.

— *Не роби цього. Це — смертний вирок. Скажи, що передумала — дай мені шість тижнів.*

— *І що зміниться за шість тижнів?*

Овен вагається.

— *Місяць. Я...*

— *Щось не так?*

Ми обоє здригаємося від різкого батькового голосу. На мить ми знову повертаємося в дитинство, де нас сварили за саме лише існування. Як завжди, Овен отямлюється швидше.

— *Та ні.* — На його обличчя повертається порожня усмішка. — *Я лише давав Мізері кілька вказівок.*

Батько проштовхується крізь охоронців і легко бере мене під руку, ніби від нашого останнього фізичного контакту не минув десяток років. Я змушую себе не сахатися.

— *Мізері, ти готова?*

Я схилию голову. Оглядаю його суворе обличчя. Швидше з цікавості запитую:

— *А це має якесь значення?*

Мабуть, що ні, бо моє питання лишається без відповіді. Овен з порожнім виразом спостерігає за тим, як ми йдемо геть, а тоді гукає нам услід:

— *Сподіваюся, що ти спакувала ролик для одягу. Я чув, що вони линяють.*

Один з агентів зупиняє нас перед подвійними дверима, що ведуть до двору.

— *Раднику Ларк, міс Ларк, одну хвилинку. Вони ще не зовсім готові вас прийняти.*

Кілька незручних митей ми стоїмо пліч-о-пліч, а тоді батько повертається до мене. Виконуючи накази стилістки, я взула туфлі на підборах, тож тепер ми з ним однакового зросту, і він може легко дивитися мені прямо у вічі.

— *Тобі слід усміхатися,* — наказує він Мовою. — *Як кажуть Люди, весілля — це найпрекрасніший день у житті нареченої.*

Мої губи смикаються від усмішки. Щось є в цьому всьому гротескно кумедне.

— *А як щодо батька нареченої?*

Він зітхає.

— *Ти завжди була безпричинно непокірна.*

Мені не схватися від своїх невдач.

— *Вороття назад немає, Мізері,* — доволі лагідно додає батько. — *Коли відбудуться заручини, ти станеш його дружиною.*

— *Я знаю.* — Мене не потрібно заспокоювати чи підбадьорювати. Я не виказую нічого, крім стійкості перед перспективою цього союзу. Я не схильна до паніки, страху чи зміни думки в останню хвилину. — *Я вже раніше це робила, пам'ятаєш?*

Кілька митей він дивиться на мене, а тоді відчиняютьсся двері, що ведуть до нового життя.

Ця ніч ідеальна для церемонії на вулиці: гірлянди, м'який вітерець, блискучі зірки. Я глибоко вдихаю, затримую дух та прислуховуюся до маршу Мендельсона у виконанні струнного квартету. Згідно з енергійною